

De verliefde Lubbert

Joost Pluimer

bron

Joost Pluimer, *De verliefde Lubbert*. Joost Pluimer (erven), Amsterdam 1678

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/plui001verl01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Gunstige leezer,

EEEnige tijd geleden, kwam my de Klucht van de Bedroge Vryjer in handen, over de welke ik met een van mijn Vrinden sprekende, vonden wy die zodanig, dat wy oordeelden, zo dezelve van alle aanstootelikheden, en eenige misstellingen gezuivert wierd, dat die dienstig zou kunnen zijn, om tot proffijt der Armen, ten Tooneele gebragt te worden: waar door ik aangeprikkelt wierd om zulks te doen. Ik heb daar by gedaan en afgenomen, 't geen ik noodig oordeelde. Indien het UE. eenigsints behaagt, zal ik mijn moeiten dubbelt betaalt achten. Vaar wel.

Vertooners.

LUBBERT, *een Vryjer.*

GERBREG, *een oude Vrouw, } Buuren.*

JANNETJE, *een jonge Dochter, } Buuren.*

MAYKEN, *een Brabantse Dochter, } Buuren.*

FRANS, *een Sollisiteur of Verklikker.*

JASPERTJE, *Neeffe van Lubbert.*

SCHOUT.

ABRAM, *} Dienders van de Schout.*

JAN, *} Dienders van de Schout.*

Het Tooneel is een straat te Amsterdam, het Kluchtspel begint te negen, en eindigt ten thien uren.

De verliefde Lubbert, *kluchtspel*.

Eerste tooneel.

MAYKEN, GERBREG, JANNETJE.

MAYKEN.

BA es 't moôgelaiken, zau kik ook gevoôr laijen
Van zijn impartinentie? es hay zo dul in zijn vraijen?
Schaelet hem niet wie hay ansprekt?

GERBREG.

Neen, als het maar een rok
An het, en een huif op, al was 't een beusem stok,
Lubbert zou 'er op verlieven; ô hy het hier zo lang loopen waaren,
Jy bint op Sinte Lichtmis hier eerst in de buurt kome varen:
Maar Juffrouw Mayke buur, had jy'er van Alderheiligen eweest,
Jy zoud ons aanporren, in plaats dat je nou vreest.
't Is zulken Lubbert, Jannetje doe jy maar zongder vreezen
Dat ik jou geraen heb, wilje van de kwiebus verlost wezen.

MAYKEN.

Ja moôr Uffrauw Gerbreg, is het niet wat te grof?

GERBREG.

Wel neen het Juffrouw buur, hoe raakt z'er anders of.
Want wilmen zen zelfs daer niet te degen teugen an stellen
Licht zelze moeten lijen, dat hy 'er noch een half jaar komt kwellen.

JANNETJE.

Tegen aanstellen, ja wis.

MAYKEN.

Moôr kost men 't anders doen
Op wat zachter manier, met groôsi, en fatzoen,

Het zou gevuuchelaiker zijn, wante kik pais hy zal kwoôd worden
Als men hem zo uitstraikt.

GERBREG.

Wel, wat vraagt zy na de Jorden.

MAYKEN.

Wils hem dan niet trauwen.

JANNETJE.

Ik hem trouwen, wel Juffrouw wat een praat,
Als ik dat in 't zin had, zo was ik zo verlegen niet om raad.
Raakte ik zo maar met eeren van de gek ontslagen,
Hy maakt dat andere Jongmans na een mensch niet eens komen vragen.

GERBREG.

Nou Juffrouw buur, ga jy dan om een hoekje, en kom hier voorby,
Als we in 't kyven bennen, dan zel hy zyn gevry
Van Jannetje wis op jou leggen.

MAYKEN.

Ba 't Jan 't is incroijabel,
'k Heb ik ook wel galants gehad moôr geen zo variabel.
'k Ben ik curieus om hem te zien.

JANNETJE.

Ja wel hy het me belooft
Van avond een allebade te laten speelen; ô, het hoofd
Is hem zo vol wind, ik ben zo moe van zijn maalen,
Hy leitje aan 't hoofd en rammelt met alderhande taalen,
Hy referijnt, en rondeelt, hy termt, en hy rijmt,
Die puur steken sokses, datter een mensch schier van swijmt.
Laet zien, 't is by tienem, hy zel geen half uur weg blyven.

MAYKEN.

Moôr zulke potsen te speelen is wat meer als kyven,
Zauwer zich de Schaut ook in veugen.

GERBREG.

Neen Juffrouw buur gien nood;
Ik hebje ommers ezeit datter een Stollesteur is die veur mijn in de dood

Zou gaen, die hetme verzekerd zo te maken,
 Datwe zonder een duit te geven daer of zellen raken:
 Hy weet hoe we hem uitstrijken zellen, en hy het ezeid,
 Als wy met ons drien met fatzoen zijn onfatzoenlijkheid
 Maar te degen aan mijn Heer de Schout te kennen geven;
 Al maakten wy 't noch eens zo grof, daer leit niet an bedreven:
 En om de vrypostigheids halven, verstaeye wel,
 Het hy ezeid dat hy ons een kruitje geven zel
 Datewe in onze prepoosten niet zelle blyven steeken,
 En dat de minste van ons als een Advokaat zel kennen spreken.
 Hy vraagde met grooten ernst wanneer het zou geschiên;
 En hy was zeer nieuwsgierig om onze potzen an te zien;
 Ik wil wel wedden, dat hy datelijk hier zel weezen,
 Altijd hy verzekerde me, dat we niet hoefden te vreezen.
 Maar Juffrouw Mayke buur is jou hebbeding al riet?

MAYKEN.

Dat Instrumente ke paysdege, Uffrau, doede niet?
 Ja 't is poôraat, zo kik moôr kan penetreeren,
 Dat het zo eenen inportunen is, zal ik kik au helpen hem vekzeeren.

GERBREG.

Kijk Juffrouw Mayke buur, dat is hy, daer gunze komt hy an.
 Ga om een hoek Juffrouw, nou Jannetje begin jy dan.
 Ik ga in huis.

JANNETJE.

Ey vergeet niet dan wel op te passen
 Door 't schreefje van de deur.

GERBREG.

Ik zal dat varken wel wassen.

Twede tooneel.

LUBBERT, JANNETJE.

DAt de Poëten de liefde beschryven voor blind,
 Kan ik wel gelooven, maar datz'er by zeggen het is een kind:

Dunktme na mijn verstand, verstaeje wel, onmooglijk te wezen;
 Want zou ik me van een kind hebbe laeten belezen?
 Zou men een kind an doen dit groote torrement?
 Ik had, verstaeje wel, de meid nooit gekend,
 En effentjes maar ezien, en voort vielen mijn zinnen
 Zo dat ik van die tijd aan haar heb beginnen te beminnen,
 Dat zou een kind doen? verstaeje wel, al de Poëten van 't Land
 Die liegen 't zoze het zeggen, verstaeje wel, ofze hebben geen verstand.
 Want zou dit kind verstaeje wel, zulk een knegt op zijn dagen,
 Als ik ben, dwingen, om de meisjes te gaen om liefde vragen?
 Enevenwel ik moet minnen of ik wil of ik niet en wil,
 De pikken haal dat kind... maar daer staetze, laet ik eens stil
 Na haar toegaen, om te luisteren, watze zel zeggen.
 Of wil ik haar liever, verstaeje wel, mijn liefde te vooren leggen,
 Dat zel best zijn, verstaeje wel. Goeden avond meisje maat,
 Staje zo wat op je stoep, neemje een avond luchje op straat.

JANNETJE.

Leiter jouw wat angelegen; wat zel een mensch noch beuren.

LUBBERT.

'k Zeg het uit geen kwaedheid, verstae wel, of om je te versteuren.
 Ik ben een eerlijk Jongman; ja van de eerlijkste van de stad:
 En het is zo gelege verstaeje wel, dat ikje al lang lief heb gehad;
 Maar ik hebberje nooit te dege van durven an spreken;
 Nou vind ik jou verstaeje wel hier op je stoep en 't hart zou me breken
 Zo ik nou niet an jou openbaarde mijn min, die ik zo lang
 Onder mijn hart gedragen heb.

JANNETJE.

Ik weet niet, of ik zel durven, 'k wordt zo bang.

LUBBERT.

Zegje wat meisje.

JANNETJE.

Niet, als dat ik me verwonder over jou propoosten.

LUBBERT.

Gorkes, meisje, wilje me trouwen, ik zelje, verstaeje wel, troosten,
Alsje verstaeje wel....

JANNETJE.

Houd je handen t' huys, wat rijtme deze gek,
Of ik geefje wel goe koop een klater voorje bek.

LUBBERT.

Je zoudje noch wel wat bedenken, want mensche vleis is niet gaern eslagen.

JANNETJE.

Wel zottebol, als ik dat doen wou, zou ik het jou niet eens vragen.

LUBBERT.

Hoe benje zo moeilijk, meisje, ik heb ommers gien kwaed gedaen,
Zou ik jou zo eventjens niet meugen anraken, of zouje een mensch dreigen te slaen.

JANNETJE.

Ik waerschouje laetme met vreên, hoe zel 't hier lukken.

LUBBERT.

Laet ik een reis met mijn lipjes, verstaeje wel, aan jou trony drukken.

JANNETJE.

Ik zeg noch laet me in rust, of het zal straks geschiên.

LUBBERT.

Ei, je gektter me verstaeje wel, ik wou dat wel ereis zien.

JANNETJE.

Hou daar, ziet het, en voelt het te gelijk.

LUBBERT.

Dat zel ik je betaalen:
Maar 't varken is al weg, de drommel mag er haalen,

Wie mient die vuilneus, denk ik, wie ik ben,
 Een neskebol, verstaeye wel; een weet niet of een Janhen.
 't Is goed moer, ik zel dit zo niet laeten zakken
 Datje dat mient, ik zeltje wel anders bakken.
 Ik zou van avond een albade hebbe laeten speulen veur jou deur,
 Maar om datje me zo affronteert wil ik het niet doen, dat hebjer veur;
 En dat ook.

JANNETJE, uit het venster.

Schelm, wilje de deur op de vloer lopen,
 Jou lichtmis, jou nachtraaf, jy zelt het duur bekopen,
 Ik zelt jou verleeren guit, datje hier zo de pijpe stelt,
 Je bent waerd, hangebast, datmen jou ooren aan de galg spelt.

LUBBERT.

Dat doet me schelmmen, en dieven, kom jy maar eens hier onder,
 Ik zelje leeren wat een hark is, is dat geen wonder.

JANNETJE.

Ik zeg Lubbert gaet van hier of ik gietje met deze pot op 't lijf.

LUBBERT.

Dat hart hebje niet, ik bin een schelm zo ik niet staen blijf.

JANNETJE.

Hou daar blijf nou staan, kom op een aar tijd weer uit vrijen.

LUBBERT.

Jou kronje had ik jou hier, ik zouje de bek op snijen.

Derde tooneel.

GERBREG, LUBBERT.

GERBREG.

WAt voor geraas is dit, wel, ben jy 't Lubbert oom, geefme bescheid.

LUBBERT.

Ei Gerbreg laatme in rust de drommel haal de meid.

GERBREG.

Wel hoe gaeje zo an, spreek met banieren.

LUBBERT.

Zelderdement ik ben zo kwaad.

GERBREG.

Hoe zoume zoo tieren.

LUBBERT.

Wat mientze datze een leekebreur veur het, dat 's mis, ik ben een studioos,
Ik heb wel een maand latijn geleerd by domine woremdoos.
Myn zusters zeuntje, onze Jasje, zelme getuigen weezen:
Ik kan schier zonder spelden een hiele regel in zijn gramatika leezen.
Mient die swijns kop, dat het slechtvoer is, dat 's mis,
Kijk ereis, Gerbregje, hoe ik esteld ben.

GERBERG.

't Is werentig pis.
Maar hadjer kwaed edaen, datze jou zo kwam kroonen.

LUBBERT.

Neen, ik wou er ereis zoenen, om haar mijn liefde te betoonen.
En ze wierd kwaed verstaeje wel, en gafme een flonk aan 't oor,
Eer ik 'er eens om dacht, en zei, verstaeje wel, dat hebjer voor,
En met zo liepze in huis.

GERBREG.

Ja vaar, konjer benieren:
Mijn lieve Lubbert, je zoudje zo wonderlijk niet an tieren,
Ze wouje maar beproeven, maar is 't ook in jou aanzigt eraekt,
Zie dan mostme voort zorg dragen, ofje wierd heel mismaekt.
En 't zou 'er als schurft uitzien.

LUBBERT.

Och, wat raad lieve Gerbreg, de droely.

GERBREG.

Gien nood vaer, ik heb noch een compositie van gedroogde foely.

En gestoote mannetjes neuten, en zo wat van'tien, en't aan
Dat is tot een salfje gemaakt, wacht een beetje zelfje vaar.

LUBBERT.

Ei, loop toch metter haast.

GERBREG.

Ik zelfje zo een zalfje kooken,
Datje jou wel wachten zult van weer in de buurt te komen spookten.

LUBBERT.

Zo zou dat varken mijn schoone trony bedurven hebben, die looze pry.
Waer ofze zo lang blijft, komje Gerbregje.

GERBREGJE *van binnen.*

Ja ik komje zo by.

LUBBERT.

Men mag wel zeggen, datmen noch goeje menschen vind op de weegen.
Want had Gerbreg hier niet gekomen, 'k had mijn schoonheid niet weer ekreegen.

GERBREG *uit.*

Nou kom mijn vaar, zet nou jou aansigt schoon dat ik het wat smeer,
Met deuze sals.

LUBBERT.

Oei, oei, je doetme zo zeer.

GERBREG.

Sta stil, of ik scheijer uit.

LUBBERT.

Ik zal, de drommel is dat bijten,
Je wrijft, verstaeje wel, zo hard, ofje al het vel van mijn trony woudt afrijten.

GERBREG.

Wat, je staet niet een ommezien stil, en springt als een kalf in de way,
En dan kantje niet helpen, daer was onze peete May,
Die hetme lang an eweest, dat ik haar de kunst zou verkopen,
Maar ik wou niet.

LUBBERT.

Ei, brui heen.

GERBREG.

Nou is 't gedaen, ik zel in huis loopen,
En haalen een fijn doekje, daer ikje mooi me of droog.
Maar 't weer komen zel ik wel vergeeten.

LUBBERT.

Het bijt in men oogen als loog.
En het is zo glad in men trony, zou 't wel siep weezen?
Ja 't waarachtig: nou mag dat ouwe varken vreezen;
Maar wat wil ik doen, de deur die is in slot,
De drommel haal die ouwe kol, hier staen ik mooi als een zot
En kijk, dat 'et de menschen wisten, hoe zouwenze me kwellen,
Nou mag ik me met eeren teHaarlem op de blik gaen bestellen,
Want d'een hetme mooi in de loog eleid, en d'ander mit siep esmeert,
Maer ik zelt die hoeren wel betaalen, zie daer ik zweert....

GERBREG uit het venster.

Wel, wat wilje betaalen, Sottebol:kom maar een reis weer, ik zelje zo uitstrijken
Dat het jou zal heugen, ja datje gien mensch zelt gelijken.

LUBBERT.

O jou ouwe tootolf, kom hier maar eens op straet.

GERBREG.

Dat komtme tot noch toe niet geleegeen, datjet verstaet;
Want het is hier zo koel, dat ik er noch wat moet blijven leggen.
Komt morgen vroeg by daag, jongman, hebje wat te zeggen.

LUBBERT.

Ja morgen, als ik zel, ik meen van aevond nog by deSchout te gaan
En klaagen hem, verstaetje wel, al watje me hebt gedaan.

GERBREG.

Ja, ik verstaetje wel, loop heen als een man, maar jy meugt vreezen,
Want wy mienen, alzo dra, als jy by de Schout te weezen.

Vierde tooneel.

GERBREG, LUBBERT, MAYKEN.

LUBBERT.

DOeje best..... maar gomme dat 's eerst een braaf juweel,
Wat zou ik gelukkig weezen, kreeg ik zo een schelmpje tot mijn deel.

GERBREG.

Daeris hy al weer verlief, ik moet hier wat blijven kijken;
En zien op wat manier juffrouw Maiken buur hem uit zel strijken.

LUBBERT.

Gen aevond jonge dochter, gen aevond jonge dochter; hoe! ze antwoord niet,
Wel, wat 's dat te zeggen, dat isme nooit meer geschiet;
Of zou 't wel een Moffin weezen, ze draagt zulke lange panden,
Ik magme reverensi eens op zijn mofs doen, en haar zo aanranden.
*Holtzeligst creatoer dijn ooglijn schiese in mijn harts/
Gans vuirige pfijlen zo vol van aller smarts
Das die liebe auf mier ergrimpt nuber alle massen
Mier wie sen Felix odder Pellikaan wird ferbrande zu assen.*
Noch zwijgtze, 't zel licht een engelsche wom weezen, ik spreek er in 't engels toe.
*Melady ay ben jou servent servent, hou die jou doe,
Wolje goo mit my, ondrink, en koppe Sek, zome denke.*
Noch blijftze stom; kon ik het doen verstaen met wenke.

MAYKEN.

Wat wildy hebbe met ou gewenk paise kik, wordy zot.

LUBBERT.

Meisje, 'k wouje in de lotery te trekken waert, en viel my toe tot een lot.

MAYKEN.

Lesse cela.

LUBBERT.

Kanje ook Frans spreken.

MAYKEN.

Laat my in rust en gaat auwe wegen.

LUBBERT.

Wat benje dan veur een landsvrouw?

MAYKEN.

Leit er au wat an gelegen?

Kik ben van Brussele, moër kik hay lang in Vlaenderen verkeerd.

LUBBERT.

Ja, ja, daer heb ik op de Vlaamsche kamer retrosijne geleerd.

MAYKEN.

Gay lijkt er wel eene.

LUBBERT.

Juffrouw gelieft UL. dat ik UL. t'huis mag geleiden,
Om dan zo met een behoorlijke grasy van malkander te scheiden.

MAYKEN.

'k En waar geen honneure waert, zo kik au zulks ontzey,
Maar kik ben hier an mijn huis.

LUBBERT.

Wel hey,
Woonje hier, en we zouwen eerst beginnen te vrijen,
Dat spijme, maar madameselle ik hoop datje wel zult meuge lijen,
Dat ik altemet een reis byje kom, verstaeye wel, en wat met je praat,
Och brabands vlaminkje wistje hoe 't geschapen staat
In het hart van Lubbert Teunisz jou getrouwe vrijer,
Zeun van Teunis Lubbertsze Zaliger, de allemode snijer
En van Prijntje Prut verstaeye wel, de waster vande Prins,
Je zoutje over mijn erbarmen, ik twijffel geensins.

MAYKEN.

Moër zemers heb dy me zo lief.

LUBBERT.

Dat zel ikje doen blijken,

Want ik mien van aevond wakker veurje op te doen strijken,
En een mallebade te doen speulen van me liefde, recht uit ezeid,
Verstaeje wel, die duren zel, van nu tot inder eeuwigheid:
Ik hadze, verstaeje wel, an een aar belooft, maar die zel niet trekken.

MAYKEN.

Wel, hoe maakte my dan zo gelukkig?

LUBBERT.

Om jou tot liefde te verwekken,
Daerom zo gaen ik zo datelijk na Piet en zen maat,
En Jan met zijn lier, ze wachteme by de plaats Rojaal inde Kalverstraat,
Met de Smaus die't hakkebort zo geestig weet te handelen,
En Jasje me neefje, die mooi zingen kan, ik gader na toe wandelen,
Zoje me vergunt, dat ik hier een allebade laet speulen voor je deur.

MAYKEN.

Kik hay doôr niet in te kommandeeren doet au plaizier, bonsoir monsieur.

LUBBERT.

Bon soir madam.

Vyfde tooneel.

GERBREG, MAYKE, JANNETJE.

MAYKEN.

GEbuurkens, woôr zy dy?

GERBREG van binnen.

Juffrouw buur, we komen.

JANNETJE.

Ik ben hier al.

MAYKEN.

Wel zy de doôr, heb dy alle by wel vernooten,
Dat hy speelliens is goôn hoôlen.

GERBREG.

Ik heb 't alles uit mijn venster verstaen,
Maar waarom streekje hem niet deur als wy hebben gedaen.

JANNETJE.

Je had het ons beloofd.

MAYKEN.

Hoor gebuurkens, loôt my betijen
Zalle kik 't wel moôke, way zoôuwe die harmonieuse melodijen
Van de Overtoomse Musikanten niet hebben gehad,
Hadde kik hem nu 't afgront gedoôn.

GERBREG.

Goed, goed ik heb het gevat.

JANNETJE.

Ja dat 's wel, laet het uilskuike wat geld spendeeren.

MAYKEN.

Da pais ik, zal ekik hem evenwel affronteeren,
Dat gay zult lachchen als gay 't ziet.

Zesde tooneel.

FRANS, GERBREG, MAYKEN, JANNETJE.

FRANS.

Wel Gerbregje moer
Is 't al gedaen? ik kwam eens kijken, hoeje met de kabbe voer:
Is hy 'er noch niet geweest?

GERBREG.

Ja we hebben hem zo uit estreeken
Jannetje en ik, je had jou oogen schier uit ekeeken.

FRANS.

Wat dat spijtme dat ik 'er niet geweest ben, ik had het zo gaarn gezien.

MAYKEN.

't Is noch niet heel gedoôn, doôr moet noch wat anders geschien.

FRANS.

Hy is ommers weg.

GERBREG.

Hy is om speullui geloopt,
Om een allebade voor Juffrouws deur te speulen, wy hoopen
Van deuzen aevond zo veul te doen, dat hy hier na
Niet weer zel komen, maar je weet watje me beloofd hebt.

FRANS.

Ja, ja,
Je wilt zeggen, dat ikje voor de Schout hier over vry zou houwen,
Dat zal ik doen, je meugtje daer vry op vertrouwen.
Hy zit en wachtme hier dichte by in 't gulde Vlies
Op de Nieuwendijk.

JANNETJE.

Zo zeker, trekje mijn de achterste kies
Ereis uit, hoe na wacht hy daer om ons in de knip te krijgen,
Neen vaar, daer hadjet niet, dat 's mis.

GERBREG.

Wat ouwe vijgen,
Frans is zulken man niet.

FRANS.

O neen ik was op een eksploot voor hem uit,
Om een sluiker te knippen, maar 't werkjen is heel verbruid,
De knecht van de Wijnkoper, die 't my zelfs had doen weeten,
Is van zijn meester met stokken 't huis uitgesmeeten,
Om dat hy 't merkte, zo datter van aevond niet van vallen zel,
Dat ga ik nu de Schout eerst zeggen, ik wenschte wel
Dat mijn Heer zelfs me kwam, gelijk als't licht kon beuren,
Want hy neemt een zonderling vermaak in zulke geuren,
Wanneer 'er geen gevecht, of straetschendery me is vermengd.

MAYKEN.

Ba Sinjoor kik zou ikik niet derven bestoôn als gy de Schout me brengt.

FRANS.

Als ik jou lui daer voor in sta, benje dan niet te vreedden,
Ik zal boeten al watter van komt, is 't dan niet wel?

GERBREG.

Met reden,
Ik vertrouwje dat wel toe Frans, maar ginder komt hy an,
Hiel in 't harnas, met een Stormhoed en Piek als een Oorlogsman.
Nou het kruutje van vrypostigheid mostje wel onthouwen,
Als we ons by men heer de Schout verdifffendeeren zouwen.

FRANS.

Ik zel 't straks me brengen, hadieu.

JANNETJE.

Kom gaanwe me in huis
En loeren door ons venster.

Zevende tooneel.

LUBBERT, JASPERTJE, met drie Speelluy. De andere uit 't venster.

LUBBERT.

JA Jongetje, ik had abuis,
Dat ikme zo zonder wapens hier ter plaats dorst begeven,
Laetze me nou ereis tanden, 'k wed, ze zullen schrikken, en beven,
Datje om de wapens docht, Jasje, was een groote voorzigtigheid.

JASPERTJE.

Ja, 't is men eens verteld, Oom, datter iens in een allebade iemand wierd neer geleid.

LUBBERT.

Daer, neem jy men rondas, hier zel ik men Morlion neer leggen.

JASPERTJE.

Oom zelleze speulen?

LUBBERT.

Neen, bylo, wacht tot ik het jou zel zeggen.

JASPERTJE.

Oom, wat doeje mit al die papiertjes, wat is dat voor goed?

LUBBERT.

Hy Jongetje, jy verstaetet jou niet hoe men vrijen moet.
Daerom luister toe als een vryjer, 't zijn zonnetten en rondeelen,
Die ik noch bewaart heb, toen ik in Vlaanderen plegt te speelen,
Sta ruim op dat ik beginnen mag te pronuncieeren, en zo dra ik ophouw,
Moetje elk ereis pauze maken, Jasje, dat beveel ik jou.

Een vaersken zy geschreeven op mijn liefjen grasieuslijk,

Een Maagdeke zo schoon, als Venus amoreuslijk,

Zy heeft een neusje, dat is gemaakt wel,

En daar onder een schoone blozende mond,

Die roode lippekens ook zijn geraakt wel,

Daar die blinkende tandekens rond

Me zijn bedekt, die als tijd is en stond,

Door een mannier lijk iachjen minjootlijk

Hun dan toonen in een gelijk verbond

Veel klaarder dan yvoore blootelijk.

Zy heeft een gelaat als een Godinne,

Met een klinkende vois en een zoete taale,

Mitsgaders een plaisante geputte kinne,

Met een breede borst, daar hebt gy 't altemaale.

Dat's Pauze de bruy.

De Speellui speelen ô Leisje, mooi Meisje.

LUBBERT.

Schenk nu de Musikanten ereis wijn, Jasje, zelje.

JASPERTJE.

Wel Oom, ik heb hier wel het glas; maar waar is de botelje?

Ha al ezien, ze staet daer byje Morlion, en spreekt niet een woord.

LUBBERT.

Repje wat, lustig als een mantje, zo gaenwe weer voort,

Want ik moet noch referijnen en rondeelen,
 Geeft de Mufikanten niet te veel wijn, ze zouwen aars niet kunnen speelen,
 Maar wat dunk jou, als men Matres my in dit postuur zag,
 Zou 't kunnen passeeren?

JASPERTJE.

Ja wis Oom, dat 's de regte slag.
 't Is zo goed als iemand zou doen met gedachten.

LUBBERT.

Kom, geefme ook een glas wijn, en wilt een weinig wachten,
 Zo helder, als blinkt deze Wijn
 Zo blinken d'oogjens van de Liefste mijn.
*Mijn liefjen is wel gefatsoeneerd
 Gelijk als dit glas en deze wijn is,
 Want dat is wel geproportioneerd.
 Mijn liefjen is wel gefatsoeneerd.
 Mocht ik 'er hebben zie daar ik zweert,
 Ik raakten uit al mijn pijn wis.
 Mijn liefjen is wel gefatsoeneerd,
 Gelijk als dit glas en deze wijn is.*
 Nou is 't alweer pauze,
De Speelluy speelen als mijne man uit, &c.

JASPERTJE.

Daer hoor ik jou, liefste Lubbert Oom,

LUBBERT.

Gut Jaspertje, spreek nou Latijn, wakker, maatje, houje vroom,
 Ik zel het jou van tuttelte tot tuttelte, van mannetje tot mannetje na zeggen.

JASPERTJE.

Ja maar, waer verschuil ik me best?

LUBBERT.

Ga, hier achterme leggen.

Achtste tooneel.

MAYKEN, by de voorgaande.

JASPERTJE, en LUBBERT.

*Parve, nec invideo, sive me liber ibis in urbem,
Hei mihi! quo domino non licet ire tuo.*

LUBBERT.

Wat zeg je nou liefstentje van mijn geleerdheid mag dat niet wel passeeren?

MAYKEN.

't Is zeer extravagant.

LUBBERT.

Nou weer aan 't musiceeren.
De Speellui speelen de veis van Koolsla.

MAYKEN.

Hoort eens dat 's een musikaal deuntje, da komt zeer net,
Moër kik zal au straks eens trom petten laten op deez mijn trompet.

LUBBERT.

Wat dunk je van onze allebaden, mach het niet wel deur den beugel?

MAYKEN.

Ja wel, zy dy geen Zoon van Pallas, zo zy dy een breutzel van hoøren veugel.

JASPERTJE.

Oom, hoor je wel? ze scheltje voor een uil uit; leije dat?

LUBBERT.

Jongetje, zwijg jy maar stil, dats iets, dat jy niet en vat.
Kan ik UE. noch ergens in behagen?

MAYKEN.

Ja, als u niet en vervelde,
Da gay voor myn een deunke op dit schalmayke spelde,
Gy zaut mijn verobligeeren, en doen noër mijnen zin.

LUBBERT.

Kom, geef het mijn maar aan, mijn zuivere Godin.

Wel ik blaas dat ik rood om de kop word, en kan geen geluid hooren.

MAYKEN.

Kom geef es main weerom, gy gelaykt nauw wel een keuning van de Mooren.

LUBBERT.

Wat Duivel, hebjerne dan swart gemaakt?

MAYKEN.

Wel woôrom zou kik niet?

JANNETJE, uit het venster.

Moet ikje bidden, Gerbreg, kijk een reis hoe den uil ziet.

LUBBERT.

Jou zelderementze Braband ze teef, had ik jou hier ik sneje an flarden.

GERBREG.

Ja wel Jannetje, ik ben zo vol lachs, dat ik niet langer ken harden.

LUBBERT.

Jou Brabandsche karonje hebje 't hart zo kom ereis beneen.

JASPERTJE.

Ei lieve Lubbert Oom, ik bid gaenwe maar heen.

LUBBERT.

Jonge blijf van me lijf; varken, 'k zel van avond noch by de Schout overje klagen.

MAYKEN.

Kloôgt gy moôr wat heen, de Schout zoôl veul noôr oôu vragen.

Wanneer hy hoort, dat gay hier zo de pijpe stelt,

En maakt hier in de buurt gedurig zulk geweld.

LUBBERT.

Wat hebje me swart te maken, zeg.

MAYKEN.

Om da gay au uit de buurt zou absenteeren,

Want komdy wederom, zal ekik au noch anders vexeeren,

Doôrom willekik au roôden, blijf hier voôn doôn.

LUBBERT.

Dat zouje flus gezeid hebben, eer ik al deuze onkosten had edaen.
Speullui, daer is jou gelt, ga jy maar heen. Ik wil wel zweeren
Ik ga altijd mijn leven niet weer uit allebadeeren.

JANNETJE, uit het venster.

Wat schort 'er binje swart Lubbert, wil ikje weer of wassen, vaar,
'K heb hier noch water by me.

LUBBERT.

Die varkens houwen 't met mekaar.

GERBERG, uit het venster.

Zo doenwe Lubbert Teunisz. wilje jou niet weer laeten logen,
Ik zel wel byje komen, en het dan mooitjes of droogen.

LUBBERT.

Ja kom een reis beneen, metje wassen en droogen hebjet hart.

JASPERTJE.

Laet 'et haar maar doen Oom zeker je bent zo swart.

LUBBERT.

Je weet 'er niet of Jongen, ze gekken met me, wat mengje razen.

MAYKEN, uit het venster.

Trompetter van de Prins, wildy niet noch een vooisje bloôzen?

LUBBERT.

Daer is de derde ook, ô, ze houwent zamen alle drie;
Ja wel, ik spring uit men vel, dat ik dit hoor en zie,
En me niet wreeken kan, maar by de ellemallementen,
Dat geld, verstaeye wel, dat heb jy luy maar op renten.
Je zelter wel dubbelde intrest van geven dat beloof ik jou,
Is 'er aars recht in de Stad.

MAYKEN, uit het venster.

Ay excuseert ons Lubbertus.

LUBBERT.

Nou, nou,

Gekje maar metme, daer zien ik'er een aan koomen;
Die zel ik het in handen geven, je zelt van de drommel droomen.

Negende tooneel.

FRANS, *by de voorgaande.*

WAt is hier te doen Lubbert Oom, hoe gaeje zo geweldig aan;
Wilje met de Star loopen, je ziet zo swart als een moeriaan,
En je bent gewapent van 't hoofd, tot de voeten,
Gelijk ofje voor Sint Joris zou speulen die den Draak zou bevechten moeten.

LUBBERT.

O Frans; ik ben zo angehaalt, hebje nou eenig verstand,
Zo komtme te hulp, ik ly, het grootste affront van 't land;
Ik ken het niet zeggen, en noch veul minder verdraagen,
Maar ik zelme wreeken, datter Amsterdam van zel waagen,
Die hoeren, daer in 't venster, moeten alle drie op de kaak.

GERBREG, MAYKEN, en JANNETJE, lachchen uit het venster.

Ha, ha, ha, ha, ha.

LUBBERT.

Of ten minste in 't Spinhuis al lachchenze.

GERBERG, MAYKEN, en JANNET JE, lachchen uit het venster.

Ha, ha, ha,

FRANS.

In zo swaaren zaak
Zou ik me niet graag steken, het schijnen lui met eeren.

LUBBERT.

Met eere, met eere.

GERBERG, MAYKEN, JANNETJE al lachchende uit het venster.

Ha, ha, ha, ha.

LUBBERT.

Ik zelje dat lachchen wel verleeren:

Ei Frans, ik bidje gaet een reis metme na de Schout,
Ik zelt goed maken, al was 't datjer een rosenobel voor hebben woud.

FRANS.

De Schout, die is zo op de weg om hier datelijk voor by te komen,
Maar deze lui zijn van me kennis, daarom heb ik voorgenomen,
Geen van jou beiden te helpen, doch hebje geen vrypostigheid,
Omje woord te doen, daer heb ik remedie toe.

GERBERG, uit het venster.

Je hebt ommers gezeid,
Datje ons die remedie zoud langen, zoekje ons te bedriegen:
Dats fraay van jou edaen, een mensch zo in slaep te wiegen.

LUBBERT.

Geef jy 't me maar Frans.

FRANS.

Daer is 't alsje daer wat veul van snuift,
Zo is 't of alle beschroomdheid van een menschen hart of stuift:
En dan heeft me geen advokaat van doen, zo kenmen praaten.

LUBBERT.

Dat gaet er nae toe; waer is hy?

FRANS.

Ik heb hem in 't gulde Vlies gelaaten,
Op de Nieuwendijk, maar 't lach was al gerekend hy stond op zijn vertrek.

LUBBERT.

Ik loop hem al snuivend te gemoed.

FRANS.

Loop heen snuiverd, loop heen malle gek.

Tiende tooneel.*ERANS, GERBREG, MAYKEN, JANNETJE.***GERBREG, uit het venster.**

ZO zeker Frans, daer laetje ons mooi in de pekkel steeken,
 Men mag op jou wel vertrouwen, en jou om raed aanspreken,
 Of zelje de boete met de Schout deilen, ben jy een stollesteur,
 Je meugt een verklikker weezen.

FRANS.

Kom ereis beneen voor deur
 Peete Gerbreg.

GERBREG.

Ik zelme dat wel wachten, de Schout mochtme me slepen,
 Ik vertrouw jou niet, foei jou verklikker, hebje zulke knepen.

FRANS.

Hoor Gerbreg, het scheeltme niet watje van me vertrout,
 En ofje me solliciteur noemt, of verklikker van de Schout,
 Daer leytme niet angelegen, ik heb me leven menig mensch bedroogen,
 Maar jou niet als dienst gedaen, heb ik je ooit wel een woord te vooren gelogen?

GERBREG, uit het venster.

Wel neenje, maar waarom geefje hem dat kruidje van vrypostigheid.

FRANS.

Hoort me ereis toe, ik heb zijn pijpesteldery aan de Schout gezeid;
 En hem 'er na toe gezonden, om die in de mond te lopen,
 Ik wouw zelfs niet me gaan, want hy zel het zuur bekopen.
 Te minste zetteze hem zes weeken te water en te brood,
 En om dat hy licht zijn zelve met een mooi praatje uit de nood
 Zou zoeken te helpen, heb ik hem een kruutje om te snuiven gegeven,

Dat hem in plaats van vrypostig te maken, daer veur zel doen beven:
 Zie daer het was uit dit verkeerd papiertje, kijk dit is blaauw,
 Maar de briefjes van 't kruitje van vrypostigheid zijn graauw.
 Jy neemt het me kwalijk of, maar me docht ik deed jou grasi,
 Want het zijne is van zulken wonderlijke operasi;
 Het doet zo hakkelen en stameren, dat de Schout in plaats van hem te verstaan,
 Kwaad zel worden, komt hy dan hier met hem verby gegaan,
 Gelijk ik weet dat hy doen zal, en datje lui dan kunt praten,
 Door de briefjens van vrypostigheid trots de beste Advokaten.
 Zo hebjer niet an te twijfelen, of jy lui bent vry
 Van alle boeten, en van zijn pijpestellen; en hy raakt selfs in de ly.
 Maar wijlje me mistrout, wat leyter my an bedreven,
 Je most het al liever hebben willen, als ik het jou zou willen geven.

GERBREG, uit het venster.

Is ter zo geleegeen, ei excuseertme Sinjeur Frans, ik kom beneen,

MAYKEN, uit het venster.

Kik zauwe kik, liever uit het venster springe als loôten u die vreugd alleen.
 Moete kiker bay zijn.

JANNETJE, uit het venster.

Ik diender ook wel by te wezen.

FRANS.

Het was daer schier verbrod, maar de zottinnen laten 'er noch belezen,
 Daar komt de Schout van pas, waar benje? de Schout komt ginder an.

GERBREG, uit.

Hier ben ik, ei Frans geefme wat.

JANNETJE, uit.

Geeft my ook wat van.

MAYKEN, uit.

My ook, moër moetme veel gebruiken.

FRANS.

Neen, maar zo een klein siertje,
Daer is zo veel, alsje hebbe moet, voor elk wat in een pampiertje.

Elfde tooneel.

Alle de Tooneellisten.

SCHOUT.

JE zoutme dol maken, ik kanje niet verstaan, je staat en fniest,
En wilt evenwel praatzen.

FRANS.

Zieje wel, dat hy 't proces al half verliest.
Wakker; snuif jy nou, en begint dan te spreken;
Zo, dats treffelijk, daar me is hem de kans of ekeken.

LUBBERT.

Maer mijn Heer....

SCHOUT.

Zwijg, zeg ik tot je heel uitspreken kunt,
Maar Vrouwtjens, 't schijnt hy heeft het op jou gemunt.
Wat hebje hem gedaan, 't schijnt dat hy over jou komt klagen.

JANNETJE.

Mijn Heer, die guit....

MAYKEN.

Die pijpestelder....

GERBREG.

Jy kunt het Sinjeur Frans vragen.

LUBBERT.

Ze liegent....

MAYKEN.

Zwijgt vagebond.....

LUBBERT.

Dat karonje....

JANNETJE.

Ei, hoor mijn Heer....

LUBBERT.

Neen ik eerst....

GERBREG.

Gelieft hem niet.....

JANNETJE.

Ik zal 't zeggen.....

MAYKEN.

Op main eer....

SCHOUT.

Hoe is 't, houje me veur een dagscheer, hoe zelt lukken.

LUBBERT.

Ik bid men Heer....

JANNETJE. MAYKEN, GERBREG.

Wy bidden alle dry....

SCHOUT.

Stil, met dit rukken en plukken,
Wie meenje veur te hebben, fop me niet ik raje dat;
Of ik zetje alle vier zonder veel woorden datelijk in 't gat.
Spreek d'een voor, d'ander na hebje wat te zeggen,
Maar met fatzoen, en jy eerst Jongman, hebje mijn wat voor te leggen.

LUBBERT.

Ik kwam verstaeye wel.... mijn Heer, verstaeye wel.... van aevond, verstaeye wel.....

SCHOUT.

Hoe duivel zou ikje verstaen, gy fniest, en maakt me een geel,
Aan't hoofd, dat het om loopt, dus gebied ik jou te zwijgen,
Spreek jy Vrouwtje, hebje deze Jongman ergens van te betijgen.

GERBREG.

Hoor men Heer.... die eervergeten.... gaudief.... die vagebond....

SCHOUT.

Hoe droes is't scheerje me ook, houd me altermaal de mond

En spreekt gy Juffrouw.

MAYKEN.

Sinjoor Schaut.... die scharluin.... dat varken....

SCHOUT.

Ho, 't is deur steken werk, ik begin de pots te merken,
Maar wacht, laat eens zien, wie malkander 't lest scheeren zal,
Jy of ik, met een Officier te gekken, heeft weinig val;
Maar benje ook van de party, of hebje wat te zeggen vrijster,

JANNETJE.

MenHeer.... die schobbejak.... heeft van aevond.... in onze buurt.... zo bijster....

SCHOUT.

Hier Abram, en Jan bintze alle vier aan malkaar.

ABRAM en JAN.

Hier zijnwe alre.

SCHOUT.

Frans helper wat.

GERBREG.

Mijn Heer....

JANNETJE.

Ei men Heer....

SCHOUT.

Voort neemter me.

FRANS.

Met verlof, Heer Schout, laatme eerst eens een woordje spreken,
't Is me leed datje moeilijk wordt, maar ik heb 't werk zo besteeken.
Hoor, om dat haar lui kwestie niet veel om 't lijf had, al scheense groot,
En om datje hoofd niet wel stond, om 't mislukken van 't eksploot,
Meende ikje met deze pots zo wat te verheugen,
Ik heb 'er 't nieskruid gegeven, en haar een leugen
Vijf zes wijs gemaakt, om dit zo uit te werken, maar

Je benter niet kwaad om hoop ik.

SCHOUT.

Heel niet Frans, 't is raar,
Vanje bedocht, brengme t'huis ik zalje daar een glaasje voor schenken.

FRANS.

Mijn Heer, ik zelme daer niet lang over bedenken.

LUBBERT.

't Is wel Frans....

MAYKEN.

Kik beloofs au....

JANNETJE.

Schaamje jou niet....

GERBREG.

Ben jyme kornuit...

FRANS.

Eisch, tisch, tisch, tisch. Loop elk in huis en fniest daar jou malligheid uit.

EINDE.